

– Vi må være endringsdyktige

Vi er ikke ferdige. Det er langt igjen, men vi håper vi har lagt et grunnlag slik at vi kan ta beslutningene i riktig rekkefølge. Og første beslutning nå, skjer 12. juni da det er hovedstyremøter, både ved Diakonhjemmet og på Lovisenberg. Da håper vi at det skal gå rett vei.

✘ Av Inge Grøslund

Kjell Nordstokke er som vanlig omhyggelig med sine formuleringer, i dag mer omhyggelig enn ellers. Det gjelder ikke å si noe feil, og det gjelder ikke å skape andre forventninger enn det strengt tatt er grunnlag for. Derfor presiserer han den feilaktige formuleringen at Diakonhjemmet og Diakonissehuset Lovisenberg nå er fusjonert. – Det er simpelthen feil. Det hovedstyrene ved de to institusjonene har vedtatt, er at de er «positive til å starte en prosess».

Ingen Visste noe?

– Vi var få. Jeg tror hemmelighetskremmeriet denne gangen var en forutsetning for i det hele tatt å kunne gå ut med en sak som var så moden og godt gjennomtenkt som her er tilfelle, sier han.

Fremdeles omhyggelig med hva og hvordan han uttaler seg, viser han til henvendelser som har kommet etter det ble kjent at de to store institusjonene snakker fusjon.

Henvendelser fra personer som spør; «hvorfor har det ikke skjedd for lenge siden?» Og mange er de som mener det her er gjort et godt forarbeid. Igjen presiserer han: – Men husk nå! Dette har vi vært flere om. Jeg har hatt en veldig god dialog med Sverre Stoltenberg, administrerende direktør ved Lovisenberg, og vi har hatt god dialog med våre styrer – det er ikke en manns verk.

– Men om det nå skulle møte skepsis, hvordan vil du overbevise om at en fusjon mellom Diakonhjemmet og Lovisenberg er rett vei å gå?

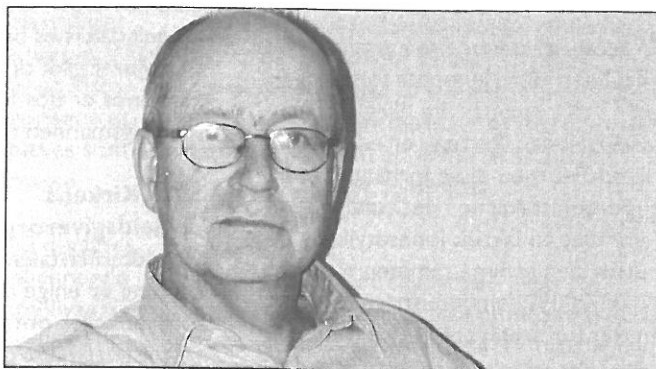
– Det er veldig lett å svare på: Vi kommer til å få gjort mye mer i fellesskap enn det vi kan gjøre hver for oss når det gjelder å fremme diakoniens sak i kirke og samfunn. Ved å slå de to stiftelsene sammen markerer vi oss i utgangspunktet som en enhet i kirke og kristenliv. Det blir enklere for oss å videreføre vår overordnede visjon og holde fram på de mange forskjellige virksomhetsområder.

Med endringer i samfunnet til enhver tid, skapes stort behov for diakonalt nærvær. Også i kirken pågår endringer der diakonien ikke må bli fraværende. Dette er selve fundamentet for begge stiftelsene, nemlig å fremme diakoni i kirke og samfunn.

Jeg mener det ville være uansvarlig om vi bare hadde blikket festet på våre egne virksomheter og ikke tatt ansvar for å fremme diakoniens viktige rolle både i kirke og samfunn. Vi skal fortsatt spille en samfunnsbyggende rolle, og da må vi vise endringskompetanse.

Hva betyr fusjonen for deg personlig?

– Jeg kom tilbake til Norge etter 10 år i Brasil. Jeg hadde opplevd en kirkelig virkelighet der kirken har en sterk egenart, også når den opptreer i det offentlige rom. Jeg ser noen ganger trekk ved den norske kirken som gjør at jeg frykter at man kan komme til å trekke seg tilbake til det religiøse rom. For min samfunnsoppfatning og teologiske vurdering, er det tvert i mot viktig å ta eksempel fra Jesu måte å opptre ute i menneskers hverdag, at kirken har et helt klart mandat til å være ute i det pulserende liv. Ikke minst der mennesker kjemper med kompliserte spørsmål som helse, urett, tilsidesetting, skal kirken være til stede. Kirken mister kraft hvis den frasier seg dette, og det er nettopp diakoni det handler om. Når Den norske Kirke beskriver seg som en tjenende kirke, så må det ikke bare være festtaler og retorikk. Kirken må dokumentere i sin struktur, i sine planer, og i bruk av ressurser at den virkelig diakonal, sier Kjell Nordstokke som viser til at Diakonforbundet og herværende blad i flere år har etterspurt den fusjonen som det nå arbeides med, mellom Diakonhjemmet og Lovisenberg.

Kjell Nordstokke ved Diakonhjemmet, uforskammet avslappet når man tar i betraktning de store begivenheter. (foto: Inge Grøslund)